

kaldte Ægteskabet „ein weltliches Ding“, er det ret mærkeligt at iagttage, at Ægteskabets *Stiftelse* i Kirken og ved dens Tjenere, hvilken ikke kunde blive fremtvunget i det romersk-katolske Tidsrum af vor Historie, blev det almindelige i Tiden efter Reformationen. Nødvendigheden eller Ønskeligheden af et saadant Brud med den historiske Overlevering, som Indførelsen af almindeligt borgerligt Ægteskab vil være, mener man fra denne Side, at det vil have sin Vanskelighed at begrunde; det ønskelige og nødvendige maa, saa vidt man fra denne Side kan skønne, kun være: det *fakultative* borgerlige Ægteskab, indført paa en lempelig Maade, saaledes at der frit kan vælges mellem Kirkens Tjener og et borgerligt Vidne til Parternes Erklæring om at ville indgaa et lovgyldigt Ægteskab.

Naar Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet har ment at burde give det almindelige borgerlige Ægteskab Fortrinnet fremfor det fakultative, har det afgørende for det i denne Henseende været, at det netop fra Kirkens Side maa anses for ønskeligt, at en saadan Foranstaltning træffes, og man ser en Bekræftelse herpaa i de Ønsker herom, der ved forskellige Lejligheder i de senere Aaringer ere komne til Orde ogsaa fra kirkeligsindet Side. Disse Ønsker have mulig nok i Særdeleshed deres Grund i, at man ser Indførelse af almindeligt borgerligt Ægteskab som den eneste Udvej til at komme bort fra den Forpligtelse, der nu paahviler Folkekirkens Præster til at indvie Ægteskaber, som de baade for deres egen Samvittigheds og for Kirkens Værdigheds Skyld burde kunne undslaa sig for at indvie — navnlig visse Tilfælde af fraskiltet Ægteskab, men i øvrigt ogsaa andre Ægteskaber, som Præsterne kunne nære Betænkelse ved at indvie paa Grund af Parternes vitterlige Brud med Kirkens Tro og dens Forskrifter for Menneskelivet. Erfaringerne fra de Forsøg, der have været gjorte paa, eller de Forslag, der ere fremkomne til paa anden Vis at raade Bod paa denne Mislighed, tale utvivlsomt ogsaa for, at der ingen anden sikker Udvej gives end den almindelige borgerlige Ægteforening. Men hertil kommer den efter Ministeriets Formening for Kirken betydningsfuldeste Omstændighed, som taler for Indførelse af almindeligt borgerligt Ægteskab, at denne Foranstaltning væsentlig vil kunne bidrage til at hæve den Sammenblanding af det rent borgerlige og det rent kirkelige, som i saa høj Grad gør det vanskeligt for

Folkekirken at hævde sig som Trossamfund og at frigøre sig for Statsmagtens Indblanding paa de indre kirkelige Omraader.

I denne Betragtning af Rigtigheden af straks at gaa til Indførelsen af almindeligt borgerligt Ægteskab fremfor som en Overgang — ti andet følger Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet sig overbevist om, at det ikke vilde blive — at give Valget mellem kirkeligt og borgerligt Ægteskab, har Ministeriet i Særdeleshed hos en enkelt af Biskopperne fundet en Tilslutning, paa hvilken det maa lægge saa meget større Vægt, som denne Biskop, nemlig Biskoppen over Sjællands Stift, i tidligere Tid har udtalt sig for det fakultative borgerlige Ægteskab. Efter i sin til Ministeriet afgivne Erklæring først at have udtalt, at der ikke med Rette fra Folkekirkens Side vil kunne gøres Indsigelse imod, om Statsmagten her som i andre Lande indfører almindelig borgerlig Ægteforening, samt at Statens Tarv, saa vidt han ser, i Henseende til Ægteskab vilde ganske fyldestgøres ved Indførelse af fritstillet (fakultativt) borgerligt Ægteskab, udtaler Biskop Rørdam videre, at en dybere Betragtning af Sagen vil føre til, at man af kirkelige Hensyn maa ønske almindeligt borgerligt Ægteskab, saaledes at det stilles frit for de paagældende, om de tillige ønske dette Ægteskab kirkelig indviet. „Der vil herved allerede vindes dette“ — siger Biskoppen — „at kristne faa indprentet Reformatorenes grundkristelige Betragtning, at Ægtevielsen ikke er en Indvielse *til* (eller *Stiftelse* af) Ægteskabet, men en Indvielse, Helligelse af Ægteskabet, af den indbyrdes Overenskomst, hvorved de to paa lovlig Maade have givet hinanden deres Ægteskabs Tro“. Og en endnu større Vinding, mener Biskop Rørdam, vil *det* være, som er udtrykt i Ministeriets foranstaaende Betragtninger om Ønskeligheden for Folkekirkens egen Skyld af, at den Sammenblanding af det rent borgerlige og det rent kirkelige, som ved den nuværende Ordning finder Sted paa dette indre kirkelige Omraade, hæves. „Naar den kirkelige Vielse“ — siger Biskop Rørdam — „som Forholdet nu er, er en borgerlig Nødvendighed for alle Folkekirkens Medlemmer, staa den ikke som en rent kirkelig Handling, hvad den dog efter sit Væsen er, men som en af de „blandede Sager“, i hvilke Statsmagten, der udvortes er den stærkeste, har det afgørende Ord. At dette ikke er til Baade for Folkekirken og dens „Vær-